

Tripartit o CiU?

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, 17/02/10

Els pronunciaments del conseller Ernest Maragall dels darrers dies responien a una certa reflexió en clau de partit, però també de país. Això sí, eren extemporanis i impropis d'un conseller actiu, i la lectura que se n'ha fet ha estat purament electoral i tàctica. La reflexió de Maragall ha caigut en un terreny adobat per una interpretació perfectament establerta segons la qual els escenaris postelectorals es redueixen a una simple disjuntiva: o suma el tripartit o hi ha govern de CiU. Segons aquest esquema, descartat el tripartit només queda la segona alternativa. Molt em temo, però, que la situació és prou més complexa. Hi ha moltes variables fora de control (sentència del TC, nova oferta electoral...) i uns quants mesos al davant en els quals es podrien produir situacions imprevistes. En qualsevol cas, i amb les dades demoscòpiques que ara tenim a la mà, és evident que les alternatives no es redueixen a dues. Com a mínim se'n poden arribar a produir set. Repassant les fórmules de govern d'esquerra a dreta tindriem: a) nou tripartit; b) govern minoritari del PSC i ERC; c) govern de concentració amb la participació mínima del PSC, ERC i CiU; d) sociovergència; e) govern d'ERC i CiU; f) govern minoritari de CiU, i g) govern de CiU i el PP.

És clar que des de la perspectiva actual no totes aquestes possibilitats tenen les mateixes possibilitats ni són igualment versemblants. Però també és evident que les més factibles no es redueixen a dues com interessadament s'insisteix a dir. Per il·lustrar aquesta afirmació, n'hi ha prou a fer la següent pregunta: si tothom dóna per fet que amb 50 o 55 diputats Convergència i Unió podrien formar un govern minoritari estable,

quina raó hi ha per què el PSC i ERC no puguin governar amb 55 o 60 diputats? De fet, l'estabilitat d'un govern de CiU minoritari només es podria garantir sobre la base del «segrest» parlamentari del PSC o de la franquícia catalana del PP en virtut d'un pacte de governabilitat a Espanya entre CiU i el partit governant a Madrid. Si no s'altera el calendari, els pròxims dos anys el pacte s'hauria de fer amb el PSOE, i el sacrificat seria el PSC. Si el PP guanyés les eleccions legislatives del 2012, el sacrificat passaria a ser el PP de Sánchez-Camacho, amb la condició que fes majoria parlamentària amb CiU.

La conclusió és òbvia. Els escenaris estan més oberts del que pugui semblar. Una altra cosa és valorar quins serien el programa i la fórmula de govern que millor s'adaptarien a les necessitats del país.